

Krig, mediepropaganda og politistaten.

Av professor James F Tracy.

Professor Tracy underviser ved Florida Atlantic University. Han underviser om for eksempel konspirasjoner, forholdet mellom kommersielle medier og alternative medier i forbindelse med sosiopolitiske tema og hendelser. Han er utgiver av tidsskriftet *Democratic Communiqué*, som er tidsskriftet for Foreningen for demokratisk kommunikasjon. Han er også tilsluttet Project Censored og er fast bidragsyter til nettstedet Global Research.

(Jeg forstår det slik at han i denne artikkelen forholder seg til utviklingen i USA. Men det er liten grunn til ikke å anta at en tilsvarende utvikling har funnet sted i andre land, varierende noe landene imellom.) Denne artikkelen er oversatt og bearbeidet av Knut Lindtner.

Moderne propagandateknikker som benyttes av storkapitalen til å frembringe anti-demokratisk og destruktiv politikk, inneholder produksjon og manipulasjon av nyheter. Hensikten er å forme opinionen, eller som Edward Bernays (*pioner i PR og propaganda*) formulerte det, å «arrangere enighet» for å oppnå et mål. Slike hendelser er ikke bare åpne politiske appeller, men også begivenheter som tilsynelatende spontan terrorisme og militarisme, som gjennom traumatiske hendelser påvirker opinionen, slik at den godtar falske fortellinger som politiske og historiske realiteter.

Vestlige staters utvikling og bruk av propaganda følges av en parallell svekkelse av politisk stemmerett og engasjement utover i det 20 århundre (1900-tallet). President Woodrow Wilson, som var akademiker fra Princeton og som ble trimmet for politiske oppdrag av Wall Street bankierer, samlet f.eks. progressive venstre-journalister og publisister, for å «selge første verdenskrig» til amerikanerne.

George Creel, Walter Lippmann, Edward Bernays og Harold Lasswell spilte alle en viktige rolle i den nyopprettede Komite for Offentlig Informasjon (CPI), og var hovedpersoner i politisk tenking, PR og forskning på psykologisk krigføring. Salgsanstrengelsene var uten sidestykke både i omfang og raffinement. CPI var ikke bare i stand å sensurere offentlige nyheter og informasjon, men i praksis *skapte* de også informasjon. I rollen som mangesidig reklameagent, undersøkte Creed «ulike veier som informasjon fløt ut til befolkningen på og oversvømmet disse kanalene med pro-krigs-materiale.»

CPIs USA – organisasjon hadde 19 underavdelinger. Hver av dem hadde ansvaret for en bestemt type propaganda. En av disse var «Avdelingen for Nyheter» som sendte ut over 6000 pressemeldinger og dermed fungerte som hovedstrømmen for krigs-relatert informasjon. I en gjennomsnittssuke hadde avisene samlet mer enn 20000 spalter som inneholdt data som var frembrakt gjennom CPIs propaganda. Avdelingen for Forfattere brukte skribenter, essayister og populære forfattere. Hovedgruppen av utgivere presenterte den ønskete politiske linjen på en enkel måte og nådde ut til 12 millioner lesere hver måned. Lignende bestrebelse ble satt i verk overfor film, annen underholdning og utstrakt reklamering overalt.

Med utgangspunkt i den erfaringen disse markedsførerne for krig samlet og utviklet i løpet av 1920-årene, fikk de sammen med deres oppdragsgivere ganske klart for seg at stemningen ute blant folk, altså den offentlige opinionen, var langt mer påvirkelig for «overtalelse» enn det de tidligere hadde forstått. De foreslåtte løsningene for å sikre noe som så ut som demokrati i en økende uoversiktlig verden, var «objektiv journalistikk» som ble ledet av organisert etterretning (Lippmann) og propaganda, eller det Edward Bernays kalte «**PR**».

Lippmann som var rådgiver i Wilsonregjeringen og ellers hadde andre viktige oppgaver, mente at det som ble kalt «folkestyret» stadig vekk ble hjemsøkt av det han oppfattet som feilinformasjon til befolkningen, som var ute av stand til å forstå den økende kompleksiteten ved et moderne samfunn. Bare eksperter kunne stoles på når de tilkjennega informasjon og handlet med utgangspunkt innen deres spesialfelt.

Langs disse retningslinjene skulle journalistikken utfolde seg i samsvar med ekspertisen til etablerte autoriteter. Nyheter og informasjon skulle parallelt bli analysert, redigert og koordinert for å sikre at journalistene fulgte nøyaktig de samme teknokratiske metodene. Selv om Lippmann ikke helt presis anga hvilket organ som skulle overvåke denne prosessen med «organisert kunnskap», gir hans etterkrigsaktiviteter og tilknytninger et holdepunkt.

Edward Bernays argumenter for styring av den offentlige opinionen (*folkemeningen*) er langt mer praktisk og åpen. Mens Lippmann antyder et strengt system via teknokratiske nyheter og bearbeidet informasjon, argumenterer Bernays for den privilegerte elitens rett til utilsørt manipulasjon av hvordan offentligheten skal oppfatte virkeligheten. En slik manipulasjon nødvendiggjør at en kan håndtere forbindelser, personer og hendelser som opptrer spontant. «En hvilken som helst person eller organisasjon er i siste instans avhengig av offentlighetens godkjenning, skriver Bernays,

«... og står derfor overfor problemet om å få til en offentlig godkjenning av et program eller mål ... Vi er imot regjerings-autorisasjon eller -styring, men er villige å bli overbevist av det skrevne eller talte ord. Konstruering av enighet er egentlig kjernen i den demokratiske prosessen, friheten til å overtale og foreslå.»

Bernays synes å ha en tiltrekning til Lippmanns antagelse om elitens hensiktsmessighet når den prøver å få privilegier og gjennomføre beslutninger, som befolkningen stort sett ikke kan gis tillit til å ha meninger om. I slike tilfeller

«må demokratiske ledere ta deres rolle som veiledere for offentligheten gjennom å få til samtykke til sosialt konstruktive mål og verdier. Denne rollen påtvinger dem naturlig kravet om å bruke pedagogiske prosesser, men også andre tilgjengelige teknikker for å få en så fullstendig forståelse som mulig.»

I og med at dette er skrevet tidlig på 50-tallet, blir disse betraktningene særlig passende for siste halvdel av 1900-tallet hvor USA blir en typisk hoved - aggressor i utenrikspolitikken. Hva mener f.eks. Bernays om utdanningsprosesser? En antydning kan finnes når en ser på hans sentrale rolle for å fremme bruk av tobakk, kommunal fluorisering av vannet og i kuppet av den demokratisk valgte Arbenz regjering i Guatemala.

Med utgangspunkt i den nasjonale sikkerhetssituasjonen i 1947, oppstår det hemmelige programmer hvor befolkningen som følge av sakens natur, bevisst ikke blir informert om statens egentlige grunner og mål.

Naturligvis er det en haug med historiske eksempler som antyder hvorledes «konstruksjon av enighet» er fullstendig kalkulerende og anti-demokratisk, og hvor krisene som krever drastiske og umiddelbare PR-kampanjer og militære tiltak, er et resultat at den samme ledelsens politikk og handlinger. USAs økonomiske provokasjon overfor Japan forut for **Pearl Harbor** og **Tonkinbukst-episoden** som gikk forut for USA militære okkupasjon av Vietnam, er åpenbare eksempler på slike ferdigproduserte hendelser.

Lignende teknikker er til stede i de viktigste politiske drapene på 60-tallet, hvor offentligheten er forsøkt overtalt til å godta den falske historien at **Lee Harvey Oswald** var den eneste skyldige i mordet på president John F. Kennedy, likedan at **Sirhan Sirhan** var ansvarlig for mordet på broren, senator Robert F. Kennedy.

I hvert tilfelle er det overveldende bevis som peker mot CIAs involvering i tilrettelegging for drapene samtidig som de trente og brukte Lee Harvey Oswald og Sirhan Sirhan og sørget for at de ble presentert som drapsmenn.

Den amerikanske regjeringens likvidering av **Martin Luther King Jr.**, sannsynligvis den mest innflytelsesrike afro-amerikanske offentlige personen i det 20. århundre, er ikke engang noe å diskutere, i og med at regjeringens medvirkning er grundig bevist i retten. Men som i tilfellet John F. Kennedy er det en virkelig PR-prestasjon at en stor del av befolkningen i USA ikke bryr seg om de underliggende kreftene bak disse politiske drapene, at de blir rutinemessig oversett eller unøyaktig beskrevet i offentlige diskusjoner.

I denne sammenheng, i den historiske konteksten til Operasjon **Gladio**, **Oklahomabomben, 9/11 2001, Londonbombene i T-banen 2005** og mindre episoder som «sko» - og «undertøy-bomberne», har konstruksjonen av enighet nådd nye høyder, hvor den stats-iscenesatte terrorismen er brukt for å forme opinionen til å godta politisk-militære operasjoner, en økende svekkelse av sivile rettigheter, og et vedvarende hovedangrep mot moderate land i Midtøsten.

Igen blir offentligheten presset til å tro at politisk ekstremisme i den ene eller andre formen er årsaken til disse hendelsene, selv i lys av åpenbart komplekse handlinger, f.eks. Oklahoma-bomben og 9/11-angrepet, og at de derfor peker mot at krefter på et langt høyre nivå har vært i sving. Hvis en forsøker å grave under PR-fortellingen om hver av disse hendelsene, den seinere **Newtown massakren** og **Boston Maraton bombene**, viser det seg at de fremstår med en bredere agenda, og hvor offentligheten nok en gang med hensikt blir villedet.

Vanlige journalister og akademikere kvir seg for å omtale offentlig slike fenomener, på grunn av frykten for å bli stemplet som «konspirasjonsteoretikere». I akademisk sammenheng fører dette til en svært alvorlig innskrenkning av kritisk gransking av slike hendelser, hvor en i stedet begrenser seg til ufarlige disputer om tema som er adskilt fra en virkelighet som roper etter kritisk blikk.

Moderne PRs prestasjoner og resultater er helt åpenbare både i **Warren-** og **9/11 kommisjonen**. De har klart å spinne fantastiske myter som fortsatt lever i beste velgående i den offentlig bevissthet og debatt.

Faktisk gjennomførte CIA en «**konspirasjonsteori-kampanje**» fra midten av 60-tallet for å motvirke kritikk av Warrenkommisjonens rapport (*Kennedy-drapet*). Denne kampanjen som er kjent under navnet **Mockingbird**, gikk ut på at hundrevis av journalister og redaktører spredte desinformasjon fra CIA. Den overordnede effekten av disse kombinerte operasjonene har vært et enormt suksessfullt program som fortsatt skaper rammen for media-realitetene i USA.

De nåværende sosiopolitiske forholdene og undertrykkelsen av folkestyret er triumfer for moderne propagandateknikker. Dessuten er de også uttrykk for den korporative statens (*storselskapenes stat*) anstrengelser for å forme offentligheten til å godta, uten protest, bedrag

om genetisk modifiserte organismer som mat, giftig polyfarmasi kamuflert som medisin, en politistat og en «krig mot terror» som prøver å ivareta «USAs nasjonale sikkerhet».